

רוצה להחלים ממחלה? אוהב נערה סרבנית? חפץ לשוחח עם מלאך? לרשותך—

השד שאהב זהב

זה: "חשוב על משהו ואני אגלה את מחשבותיך."

הסיאנס התחיל. פואד הגיאר חשב על משהו. קדוש הסיר מנגד עיניו של הקלוח את טבעתו, התבונן באכנים הצבעוניות בעזרת זכוכית מגדלת, והכריז בבטחון: "חשבת על אשה, אשר אתה רוצה באהבתה." הגיאר הביט כי הקדוש הוא נביא שקר. "לא נכון!" קרא אליו בתרועמת נצחון, "חשבתו דחקא על נערי!"

*** מלאך מלאכותי לגמרי

הסנדלר חובב הרוחות נופף את ידיו כסתגרות והטיח בפני הקדוש המעונה: "איך אלא רמאי! אני יודע מה זה רוח רפאים ומה זה גיין. מילדותי למדתי אותם וחקרתי את סודותיהם."

"אם כן" השיב קדוש בקור-רוח עילאי, "בוא אלי מחר בערב ואראה לך מי מופיע בפני מן העולם ההוא."

למחרת בא הגיאר לפגישה. שוב נתבקש לשבת בחדר הקבלה. במשך עשרים דקות עקב בסקרנות אחרי התרועעותם של דויד קדוש ושל גבר ננסי. הם הסתודדו, יצאו ונכנסו לחדר הסמוך. לבסוף נתבקש הסנדלר לעבור לאותו חדר. סיפר הוא השבוע:

"נכנסתי לחדר חשוך לגמרי. לידי עמד קדוש. הוא התחיל להשמיע קריאות מוזרות בניב מרוקאי, מלחח תנועות ידים, בדיוק כמו שקוסמים בשוק רגילים לעשות כשהם עומדים להוציא שפן מן הכובע. ואו, לפתע, צצה באפלה דמות זורחת. מסביבה הפיצה ברקים צבעוניים. זה היה באמת משהו. לכל הרוחות והשדים, אמרתי לעצמי, איך עשה זאת? כי הייתי בטוח שזה בלוף."

"קדוש המשיך להיות שקוע בעסקי-הרוח שלו. הוא החחה קידה בפני הדמות המסתורית וקרא: אל-סלאם עלייכם מלכוא! "המלאך" השיב, בברכה הקוראנית המקור בלח: עלייכם אל-סלאם ורחמת אלה ובי רכתו."

"זה כבר התחיל להרגיז אותי. מה חשבו שאני? חולה-רוח? השארתי את קדוש מנהל את שיח-המלאכים שלו והתקרבתי לאיטי אל הדמות המסתורית. ואו, כשהייתי די קרוב אליה, זינקתי בקריאת הסתערות. תפסתי את הדמות בגרון וצעקתי: שו האל מסכרה (מה הלעג הזה)?"

"דויד קדוש התבלבל כנראה מן ההפרעה לתוכנית והדליק את האור בחדר. אכן, המלאך היה מלאכותי. מי ראיתי לפני, כולו חיחר ורועד מפחד, אם לא אותו גמד שעבר תחילה בחדר הקבלה והסתודד עם קדוש? עתה היה לבוש גלימה ערבית ממש לבן, ועליה היו תפורים ניירות של פוספור. כל סיבוב שעשה בחשיכה היה מרעיז את ניי רות הזרתן ומפיץ ברקים מסביבו. אל תוך החדר נכנס דרך מסך שחור, מבלי לעשות כל רעש."

השד אינו נורא

פואד הגיאר היה מחונן בחוש המורס אפרנדי של הגיניטלמנים למיניהם. כאשר התחנן בפניו דויד קדוש שלא יגלה את הסוד, הוא ראה כי השד אינו נורא כל כך, ונענה ברצון. כך יכול היה צמד-החמד הבלתי-קדוש להמשיך בתעלוליו. אל הבית הערבי שליד הלונה-פארק הגיעו לקוחות לרוב. מי מתוך סקרנות, מי מתוך אמונה, ומי מתוך שברון-לב. אל הסוג האחרון נמנו שני יהודים, מבני עדות המזרח. הם באו לבקש את עזרתו של קדוש ושל רוחות-הרפאים למען קרובתם הצעירה, הסובלת ממחלת-הנפילה.

"הלכנו לכל הרופאים, וזה לא עזר", התייפחו בפניו, "עכשיו נשארה לנו רק תקווה אחת — הגיין". הטיפול נמשך כחודשיים, והוא עלה קרוב ל-200 ל"י. קדוש היה רושם מילות-סתרים על פתקים ומוסר אותם לריפוי הנערה. זו הייתה צריכה לטבול את הפתקים במים ו"לשתות את מי התמיסה, או לעתים לשרוף את הפתקים ואת האפר להניח מתחת לראש שה בלילות. לפני התחיל הטיפול, התלונן השבוע

"מה עם הזהב?" שאל, "כבר טהור?" "בוא נשאל את פי המלאך", יעץ קדוש. ושוב מלמולים, תנועות-יד, ברכות וכו', שלב טיהור סופי ברגע שיטהר כולו אופיע בעצמי בביתך ותוכל לדבר אתי כדבר איש אל גיין, כמו כאן. או כבר תדע את כל הסודות העליונים."

משוכנע ומרוצה חזר האימאם לביתו — ולאשתו הבלתי-משוכנעת ובלתי-מרוצה.

*** לא רוצה עניינים...

פילו האמונה הגדולה ביותר איננה יכולה לעמוד בפני הנידוד של אשה. האימאם הסתגר בחדרו, אטם את אזניו

לה לטהר את עצמך מן הטומאה אשר בביתך."

"הטומאה?" תמה איש-הדר הגדום, ש-קולו רעד מקדושת המעמד.

"לאינו טומאה אתה מתכוון, מלך מלכי המלכים?" התערב דויד קדוש בנימה מעשית. "כוונתי למטמון הזהב אשר בביתו של האימאם. זהב זה הוא טמא. עליך תחילה לטהרו, יא אימאם. הביא אותו אלינו ואנו נטהרו. רק אחר כך תהיה ראוי להימנות בין קוראי שמותינו וללמוד את הסודות העליונים." מסך.

בחוץ שאל קדוש את אורחו בסקרנות: "זה נכון מה שאמר המלאך — שיש לך זהב?" האימאם היה המום מכדי לשקר.

הזרע רוח — סוכה יקצור

אשר יצא לו מוניטין ביפו כי הינו בעל

דויד קדוש, שדים ורוחות. הוא הציע את שרותו לאומללי-אהבה, לנפגעי הטבע ולסתם מאמינים באמונות תפלות, הציג בפניהם, בחדר חשוך ובעזרת ידיו, גיין לפי כל הכללים של אלף לילה ולילה. מסך.

מסתבר כי המלאך צדק. אולי עזרה לו בכך הידיעה כי אין כמעט ערבי זקן אחד ביפו, אשר אין בביתו כמה מטבעות זהב מוחבאים. "יש לי 34 לירות זהב", השיב האימאם, "אשתי שומרת עליהם מתחת לבלטות."

האשה הבלתי-מרוצה
אימאם המוקסם חזר לביתו. הוא חשב על התופעה הבלתי-רגילה במשך לילה שלם, והשכם בבוקר קרא לאשתו: "יא אשה, הוציאי את הזהב. אני רוצה לעשות בו משהו. אני לך אחר כך מה. עכשיו רק תני לי אותו."
כעבור שעה קלה התדפק האימאם על דלתו של קדוש. "הנה הזהב", הודיע בלהט, "תן אותו למלאך שיטהר אותו." ערכו של הזהב הטמא, לפי הבורסה של רחוב ליליני-בלום: 816 ל"י. השייך לא ידע זאת אותו רגע, אולם הוא יכול היה לומר "אל סלאם עלייכם" לזהב. כי מאז לא ראה אותו שוב — לא טהור ולא טמא.
קדוש והאימאם שוב נכנסו לחדר הגיין. מלמולים, תנועות-יד, ברכות וכו'. הגיין (דוגרי לעניין): "תן את הזהב לקדוש, הוא יעביר אותו אלי לטהור."
הטרנוקציה בוצעה. כעבור יומיים שב האימאם לבית קדוש.